

Kálmánháza, Mandabokor

2016. december 4.

Istentisztelet (elmúlt egyházi esztendőben elhunytakra való emlékezés)

Vasárnap címe: „*Ítélet előtt, kegyelem alatt!*”

„⁴Mert amit korábban megírtak, a mi tanításunkra írták meg, hogy az Írásokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk. ⁵A türelem és vigasztalás Istene pedig adja meg nektek, hogy kölcsönös egyetértés legyen közöttetek Jézus Krisztus akarata szerint, ⁶hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek a mi Urunk Jézus Krisztus Istenét és Atyját. ⁷Fogadjátok be tehát egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére. ⁸Mert mondom: Krisztus a zsidóság szolgájává lett az Isten igazságáért, hogy megerősítse az atyáknak adott ígéreteket. ⁹A népek pedig irgalmáért dicsőítsék az Istent, ahogyan meg van írva: „Ezért magasztallak téged a népek között, és nevednek dicséretet éneklek.” ¹⁰Ezt is mondja: „Örüljétek, népek, az ő népével együtt.” ¹¹És ezt is: „Dicsérjétek, ti népek mind, az Urat, és dicsőítse őt minden nép.” ¹²Ézsaiás pedig így szól: „Hajtás sarjad Isai gyökeréből, és népek uralkodójává emelkedik: benne reménykednek a népek.” ¹³A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békeséggel, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által.” Róm 15,4-13

Szeretett Testvérek!

Drága Gyülekezet!

Ez a mai istentisztelet igazán különleges abból a szempontból, hogy sokan vannak itt, akik gyászolnak, akik a veszteség, a fájdalom próbatételét élték át az elmúlt egyházi esztendőben. A gyülekezet közösségére éppen ezért nagy felelősség és szolgálat hárul, hiszen ebben a helyzetben a vigasztalást és a reménységet kell, hogy meglássák rajtunk azok, akiknek igazán szükségük van erre. Egy gyülekezetnek együtt kell örülnie az örülőkkel és együtt kell sírnia a sírókkal („¹⁵**Örüljétek az örülőkkel, sírjatok a sírókkal.**” Róm 12,15). Együttérzőnek kell lennie, hogy érezék rajtunk: az ő fájdalmuk a mi fájdalmunk, az ő hiányuk a mi hiányunk, az ő veszteségük a mi veszteségünk. Egy gyülekezetnek egymás terheit kell hordoznia, mert nyilvánvaló, hogy mindenkinek meg van a maga terhe és nyilvánvaló, hogy egy gyülekezetben is vannak terheket cipelő emberek („²**Egymás terhét hordozzátok**” Gal 6,2). Egy gyülekezetben vigasztalni, bátorítani kell egymást, mert mindannyian vigasztalásra szoruló emberek vagyunk. Ezért hol nekünk kell vigasztalni embereket, hol ben-

nünket kell vigasztalni, ezért ez a kölcsönös vigasztalás ott kell, hogy legyen („¹¹**Vigasztaljátok tehát egymást, és építse egyik a másikat**” I Thesz 5,11). Egy gyülekezetben erősíteni kell a meglankadt kezeket, a megroskadt térdeket. („³**Erősítsétek a lankadt kezeket, tegyétek erőssé a megroskadt térdeket!**” Ézs 35,3). Hányszor éreztük azt, hogy elhagy az erőnk, hogy meggyengül a szív, ezért meglankadnak a kezek? Hányszor éltük át, hogy a meggyengült szívvel, lélekkel párosul az erőtlen test, az erőtlen élet? S talán most sokan vannak így, akik ilyen meggyengült, összetört szívvel jöttek el és ülnek ma közöttünk. Szeretnénk egészen biblikusan gondolkodni és élni, ezért hadd hangsúlyozzam, hogy egy gyülekezetnek egy ilyen helyzetben különösen is fontos ott állni a másik mellett, felemelni, egy bátorító, vigasztaló szót mondani. Olyan vigasztalást adni, ami reménységet ad! Mert lehet hamisan is vigasztalni! Hányszor hallom kórházi ágy mellett: *„meg fog gyógyulni!”* – mondják, s közben mindenki tudja, hogy nem fog (Papp Marika története). Mi ez, ha nem hamis vigasztalás, becsapás!? Nekünk az Ige szerint kell vigasztalnunk, ahogy Pál fogalmaz: „⁴**Ő megvigasztal minket minden szomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassuk**

azokat, akik szomorkodnak, azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal meg minket.” II kor 1,4. Ő pedig úgy vigasztal, hogy reménységet ad! Nincs boldogtalanabb ember ebben a világban, akinek nincs igazi reménysége! Márpedig az Ige szerint az Istenben való hit és a reménység összefügg. Pál így fogalmaz: **„reménység nélkül és Isten nélkül éltetek a világban.”** Ef 2,12. Azonban, aki Istennel él, annak reménysége is van. Olyan döbbenetes, amit szerencsétlen Nietzsche fogalmazott meg: *„A remény a legrosszabb gonosz, mert elnyújtja az emberek szenvedését.”* Ez a filozófus valóban remény nélkül élte az életét, kemény Isten ellenes, ateista, Istentagadó nyilatkozatai rányomták életére a bélyeget, s ez a világ szemében elismert gondolkodó halála előtt 10-12 évvel teljesen megtébolyodott és összeomlott lelkileg, szellemileg, s viszonylag fiatalon 55 évesen hunyt el. A reménytelenség ilyenné tudja tenni az embert. A reménytelenségben élő ember képes megtébolyodni, mert céltalanná, értelmetlenné válik az élete. Minden, ami az életében volt, amire épített, amiért munkálkodott, hirtelen összeomlik, s vele együtt omlik össze az ember is. Mert a reménytelenség céltalanságot, a céltalanság hiábavalóságot, a hiábavalóság kilátástalanságot, a kilát-

tástalanság pedig nyomorult életet szül. Milyen szomorú, mikor valakinek ilyen életet kell élnie. És hányan vannak, akik így élik az életüket!? Tengetik-lengetik életüket, sodródnak az árral, hányan kötnek ki a bánat szigetén és reménytelenül hálnak meg! Azonban egy gyülekezetnek a reménységet is kell sugároznia! „*Mert ahol élet van, ott remény is van*” (John Ronald Reuel Tolkien). S milyen jó, hogy a mi Istenünk az élet Istene még akkor is, amikor a halál árnyéka egy-egy családra, emberre vetül. Jézus azt mondta: „**Én vagyok az út, az igazság és az élet.**” Jn 14,6. Ha Ő az élet, akkor Ő lehet a mi reménységünk is! Mert éppen ebben a részben beszél arról Jézus, hogy: „**Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem! ²Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? ³És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.**” Jn 14,1-3. Mi ez, ha nem az élet Istenének a reményt adó szava!? Elmegy és helyet készít, ami arra utal, hogy „**Nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.**” Zsid 13,14. Azaz a hívő ember a

nehézségeket, a fájdalmat azért tudja elhordozni, mert Isten azt ígérte, nem lesz ez mindig így! Isten olyan ígéreteket tett az embernek, amelyek be fognak teljesedni, és ezért Isten ígéreteire lehet építeni! Emberekben csalódnai fogunk, de Isten ígéretei megváltoztathatatlanok! „**...lehetetlen, hogy Isten hazudjon, erős bátorításunk van nekünk, akik odamenekültünk (Hozzá), hogy belekapaszkodjunk az előttünk levő reménységbe. ¹⁹Ez a reménység lelkünknek biztos és erős horgonya**” Zsid 6,18b-19. Ez a biztos és erős horgony, ami rendíthetlenné tud tenni egy emberi életet akkor is, amikor körülötte minden megrendülni látszik! A halálban is sok minden megrendül, de Isten ígéretei bizonyosak. S lehet, hogy a halállal és a gyásszal minden összeomlik az ember életében, összezsapnak a hullámok a fejük felett, de Jézus Krisztus és az Ő reménysége lelkünknek biztos és erős horgonya. Ez a drága Jézus lehet a reménység minden helyzetben. Martin Luther King egyszer azt mondta: „*Csak amikor elég sötét van, látod meg a csillagokat.*” Drága Testvérem! Megláttad már azt a Csillagot, amely reménységet hozott? Amikor Jézus született, a bölcsek egy csillagot követtek: **¹⁰És mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örven-**

dezték.” Mt 2,10. Ennek a drága Csillagnak örvendeztek a sötétségben, mert azt a Csillagot láthatták meg, s jelentette számukra reménységet! Ezért Jézus Krisztusra van neked is szükséged, ha felismerted, hogy nincs reménységed! És hidd el: **„⁵a reménység pedig nem szégyenít meg”** Róm 5,5.

Drága Gyülekezet!

Nehéz szívvel jöttünk ma ide, talán kétségek között, talán reménytelenül, úgy, hogy vigasztalásra szorultunk, de engedjük, hogy Isten ma Jézus Krisztussal vigasztaljon bennünket, hogy „az Írásokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk.” Engedjük, hogy ezt tegye velünk Isten, s nehogy az a lélek legyen bennünk, ami Izraelben is volt, hogy **„csendességben és reménységben erősségetek lett volna, de ti nem akartátok”** Ézs 30,15.

Milyen jó lenne, ha most azzal a kereső, kérő lélekkel ül-nénk itt, hogy keresnénk azt, amit Ő kínál és kérnénk, azt, amit Ő nyújt, hogy az a biztos és erős horgony ott lenne az életünkben! A reménység jelképe, szimbóluma a Bibliában a horgony. A hajót dobálja a víz, ide-oda dobálja a szél, a vihar, de ha leengedi a

horgonyt, az megkapaszkodik a homokban, valami biztosban a víz alatt, stabilizálja a hajót. Életünk hajóját így dobálhatja a hullám, de a hajó rendíthetetlenül azon az egy ponton áll, a reménység „szikláján”! Adja az Úr, hogy ezzel a reménységgel emlékezhessünk szereteteinkre, s legyen reménységünk, ahogy az Ige mondja: **„¹³A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által.”**

Ámen!